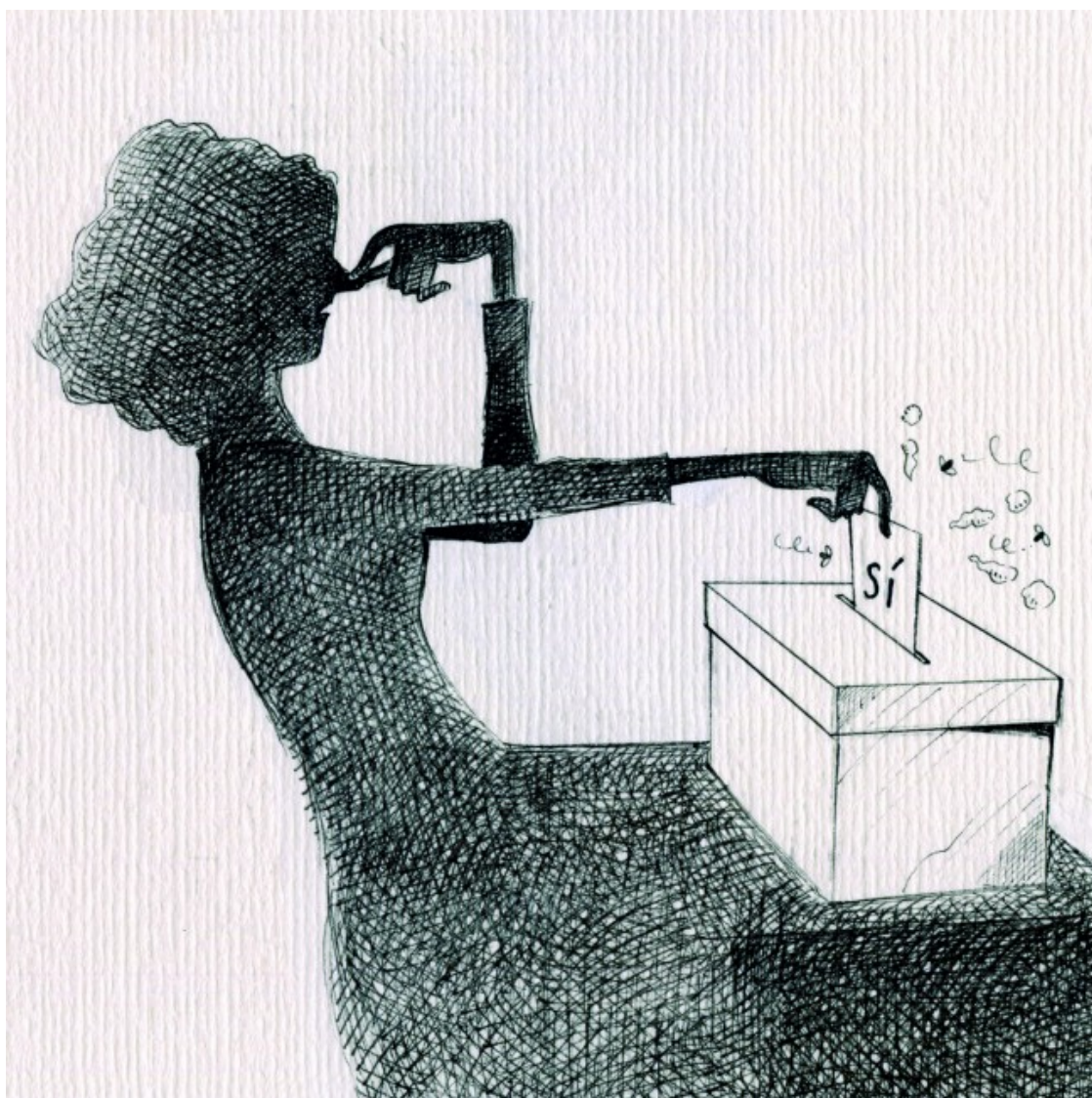

El darrer sí

Aquesta Constitució no és la meva. A mi ningú no m'ha preguntat si m'agrada Espanya o no

Il·lustració: **Cristina Losantos**

No m'agrada la Constitució, aquesta Constitució no és la meva. A mi ningú no m'ha preguntat si m'agrada Espanya o no. I, després, allò de la família, la propietat privada, l'herència... No, no

m'agrada. Encara que hi ha articles que fan bonic. No m'hauria pas pensat que els votarien gent que ha estat franquista. Com hi ha món!

No, no m'agrada. És clar que hi ha l'abolició de la pena de mort. Els crits de la gent demanant la pell d'en Romero, el que diuen que ha matat una vella i un nen, m'han fet feredat. Fa bonic, si podem viure sense pena de mort. Després, allò de les associacions, o de la llibertat d'expressió... És tan meravellosament ambigu com ho pot ésser qualsevol altra constitució, qualsevol altra carta magna, després que tothom se la prengui com vulgui. És clar que és una constitució consensual sense gaire sensualitat, perquè això fóra demanar massa als polítics. No crec que els nostres parlamentaris hagin tingut gaire temps de fer l'amor... És clar que si l'haguessin fet més, la Constitució hauria sortit menys llauna, més curta, més clara. Menys atrotinada. Però, ves, quines coses de demanar als pares de la Constitució. Són tan pares, tan patriarques, tan patrons, tan...

No m'agrada la Constitució. Ja ho he dit: és la Constitució de visca l'ambigüitat?. Demà mateix em poden ficar a la garjola per la Llei antiterrorista o per tenir complicacions amb algun reportatge... Penso en el cas recent del fotògraf Albert Ramis... Com és que els nostres parlamentaris no ho han portat ni al Congrés ni al Senat? No saben que a qualsevol hora la bòfia pot entrar a casa teva amb aquesta llei?

És una constitució feta sobre les brases, tot deixant ben clar qui té el poder. Ara som com una família mal avinguda que es mossega la llengua perquè els plats fan massa mal. Xile...

No m'agrada la Constitució, però em sembla que votaré que sí?. De tots els mals, és el menor. Sóc ambigua? Segurament. No hi puc fer més: és l'esperit de l'època. Cal ésser mediocre, grisa, cal ésser tot això perquè els fills no es trenquin.

Si voto que no?, votaré igual que els altres i molts exfranquistes. Votaré que no perquè, en aquesta constitució, no hi existeixen ni el meu sexe ni la meva nació. Però molts dels que votaran que no? ho faran, precisament, perquè creuen que el meu sexe i la meva nació hi han rebut massa consideracions. No, no m'agrada que em fiquin al mateix sac.

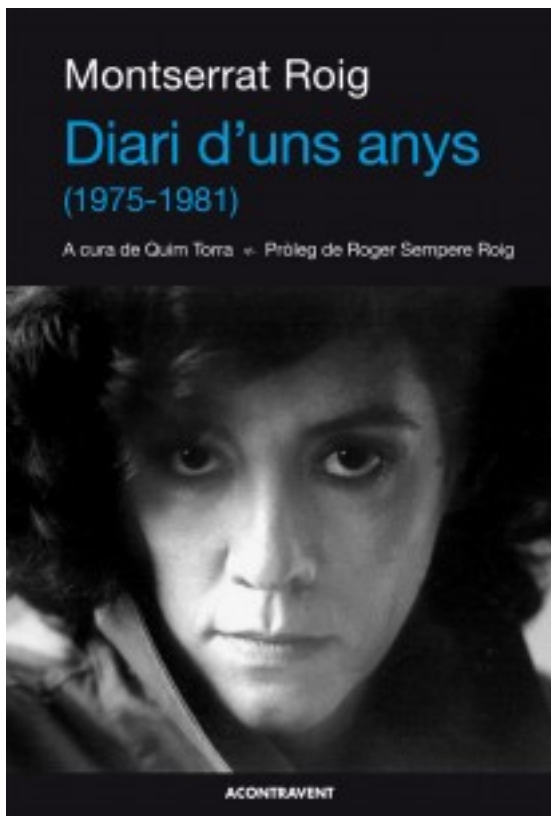
Abstenir-me? Fóra una solució. Però estic farta d'abstenir-me. M'he passat la vida amb abstencions. El compromís del Franquisme era l'abstenció. Ara, també? Alguns amics em diuen que s'abstindran per a fer testimoniatge?. Però em sembla que en Martín Villa se'n riu, del testimoniatge. És la nota simpàtica, folklòrica, literària, deuen pensar aquests senyors, dels tres o quatre testimonis? que hi ha al Parlament. És com la rebequeria del nen que la mare necessita per a demostrar a tothom la seva bondat, per a poder dir a les visites: Oi que tinc molta paciència? Fa tan democràtic, això dels testimonis? a les Corts! Per altra banda, qui ens assegura que la dreta més drete no posarà els no? i les abstencions al mateix sac? Qui pot arribar a separar un vot de la drete d'un de l'esquerra, en aquest cas?

Doncs, aleshores, només em queda el sí?. Quina papereta! Jo ja sé que la meva Constitució, ara per ara, la votaria poca gent. Però, els partits de l'esquerra, al Parlament, continuaran lluitant perquè sigui possible un altre marc legal, més endavant, d'aquí uns quants anys? O ja els agrada aquesta Constitució? Misteri...

Votaré que sí?, perquè si voto que no? els senyors de la comissió mixta tornaran a clavar-nos aquelles llaunes fenomenals durant un altre any. Tornaran a discutir hores i hores i ens engegaran les seves ensopidíssimes sessions per la tele. I la veritat és que prefereixo l'Errol Flynn més que no pas en Solé Tura.

Deixant la broma, sé que votaré que sí? perquè crec que ens cal serenitat. Perquè ens cal un marc on repenjar-nos, encara que no ens agradi del tot. Votaré que sí? perquè prefereixo la discussió que la clatellada, les corbates que l'uniforme, l'ensopiment que els tancs. El que no voldria és que fos el darrer sí?.

[1978. No datat. Inclòs al fons de Montserrat Roig a l'Arxiu Nacional de Catalunya]

Article inclòs en el llibre

Montserrat Roig

Diari d'uns anys (1975-1981) (<http://www.acontravent.cat/llibre.php?id=41>)

© dels articles: hereus de Montserrat Roig

© foto coberta: Pilar Aymerich

© d'aquesta edició?: A Contra Vent Editors, 2008

14 pensaments de Montserrat Roig, aquí

(<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/llibres>) .